

►► INTERVJU ŽELJKO PAVLIČEVIĆ

pravo izaći iz zemlje, ali da će nam ipak napisati propusnice. Nakon toga prišao nam je drugi čovjek, u onoj pustinjskoj halji, kazavši nam: "Ovdje niste bili, što ste vidjeli i čuli, niste ni vidjeli ni čuli." I tako smo se, nekako, domogli granice s Tunisom, odakle smo uzeli taksi i navečer otišli do nekog hotela. Kad smo se ujutro probudili i razgrnuli zavjese, ugledali smo bazen i ljude koji se bezbrižno sunčaju. Što ti je život.

Kako je bilo raditi u Bahreinu, jednoj od bogatijih zemalja svijeta?

Ondje sam isto proveo pola sezone. Za život je to bilo u redu, no u sportskom smislu loše iskustvo. Vlasnici kluba bili su šeići koji su klub imali iz zadovoljstva pa bi u poluvremenu šaik i njegov sin došli u svlačionicu da vide što se tu događa. A kada je tako, onda trener ne može uspostaviti red. Njima je to zabava i oni su kratkog fitilja.

Tijekom pandemije koronavirusa radili ste u Kini, odnosno Hong Kongu i to je bio vaš posljednji trenerski angažman.

Radeći s mladima, osjetio sam da imam dobre ideje za prenošenje znanja i rješavanje situacija, kaže Pavličević

Ondje sam bio zadovoljan profesionalnim odnosom, a i bili smo uspješni osvojivši Istočnoazijsku ligu, u kojoj su klubovi imali pravo na po tri stranca, koji su bili bolji od svih ovih stranaca koji igraju u ABA ligi, osim onih iz Zvezde i Partizana.

U poslu vas je ograničavala pandemijska problematika?

Hong Kong je inače otvoren grad, no tijekom pandemije imao je jednako stroge mjere kao i ostatak Kine. Nakon dolaska morao sam provesti tri puta po 15 dana u karanteni, zatvoren u hotelskoj sobi u koju su mi donosili hranu. Tri puta dnevno morao sam mjeriti temperaturu i nisam smio mrdnuti iz sobe. Sjećam se da se stjuard iz Quantasa spustio do recepcije da ih nešto priupita i morao je birati ili će na mjesec dana u zatvor ili će platiti 15 tisuća dolara. Hong Kong je poznat po stambenim neboderima, a kada bi se netko zarazio, oni bi zatvorili cijeli neboder i stanari bi dobivali dostavljenu hranu.

U međuvremenu je vaš sin Vedran postao košarkaški menadžer. Jeste li mu dogovorili neki od angažmana?

On je studirao u Americi, gdje je završio umjetnost i dizajn, no kada sam vidio da nije zadovoljan time, palo mi je na pamet da se pokuša baviti menadžerskim poslom jer mu u početku tu mogu pomoći. Poslušao me, otišao položiti ispit u Švicarsku i danas ima više od 50 ugovora po cijelom svijetu. Nisu to veliki ugovori, no uspješno gradi karijeru. ●

Rusija se vratila u sovjetsku eru potpune laži

Obzor donosi izvratke iz knjige Mihaila Šiškina 'Moja Rusija: mir ili rat?'

Kremlj tvrdi da nije umiješan u rat u istočnoj Ukrajini, premda svi znaju da je i to laž koju zapadna diplomacija prihvaća. Vođe u Kremlju šalju vojnike u istočnu Ukrajinu, puštaju ih da ginu u toj sramotnoj tobožnjoj intervenciji te potom lažu njihovim obiteljima o tome gdje su skončali i kako, piše Šiškin (na slici)

Priredila Nataša Vlašić Smrekar

Tko bi u Sovjetskom Savezu mogao pomisliti da će, iako je Komunistička partija nestala, u novoj Rusiji sve dobre riječi, poput demokracije, parlamenta i ustava, postati ništa više doli batina u beskrajnoj borbi za moć i novac?

Uzmimo pojam demokracije. U Europi ona služi kao jamac osobnih sloboda te ljudskih prava. Za većinu Rusa taj pojam znači kaos devedesetih godina. Nitko u Rusiji ne želi povratak u "divlje devedesete".

Iste riječi u Rusiji i na Zapadu izazivaju sasvim oprečne reakcije. Primjerice, na Zapadu s podsmijehom gledamo na sada već poznatu rečenicu kako je propast Sovjetskog Saveza "najveća geopolitička katastrofa XX. stoljeća" (Vladimir Putin u travnju 2005.). Dok je kraj Sovjetskog Saveza u SAD-u i zapadnoj Europi interpretiran kao trijumf slobode i demokracije, za većinu Rusa bila je to strašna ljudska i društvena katastrofa. Putin je izrekao ono što većina Rusa misli.

Vjerojatno najveće nerazumijevanje između Zapada i Rusije proizlazi

iz činjenice da su demokratski pojmovi u Rusiji prazne ljuštore, bez ikakvog učinka. Na Zapadu se prema njima ocjenjuju vlade, a u Rusiji se radi tek o fasadi: svi u Rusiji znaju da iza te fasade nema ničega. Rуска država može proklamirati "zakone", "ustav", "ljudska prava" i tko zna kakve "slobode", no Rusija je živjela i živi samo po jednom zakonu, a to je diskrecijsko pravo neograničene moći Kremļa. Zato oni koji vladaju mojom zemljom jednostavno ne mogu shvatiti zašto, primjerice, Velika Britanija ne želi Rusiji izručiti

